

LBRIS

We know
books

Divine Evil

Nora Roberts

Copyright © 1992 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Răul divin

Nora Roberts

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBERTS, NORA

Răul divin / Nora Roberts

trad. din lb. engleză: Andreea Șeler -
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9131-6

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111

NORA ROBERTS

Răul divin

Traducere din limba engleză
Andreea Șeler

LITERA
București

capitolul 1

Ritualul începu la o oră după apusul soarelui. Cercul fusese pregătit de mult, exact 2,75 metri, prin tăierea copacilor și a puietilor fragezi. Pe jos fusese presărat pământ sfințit. Norii – întunecați și plini de secrete – dansau pe fața palidă a lunii.

Treisprezece siluete, în robe de culoare neagră, cu glugă, stăteau în perimetrul protejat al cercului. În pădurea de dincolo de el, o bufniță singuratică scoase un țipăt, o lamentare sau un vaier compătimitor. Când se auzi gongul, chiar și acesta fu redus la tăcere. Pentru o clipă, nu se auzi decât vântul prin frunzele abia ieșite din muguri. În groapa din stânga cercului, focul deja începea să fumege. În curând, flăcările aveau să se înalțe, stârnite de acest vânt sau de alte forțe.

Era ajunul Armindenului, sărbătoarea pelinului. În această noapte din mijlocul primăverii, aveau să sărbătorească și să facă un sacrificiu pentru belșugul ogoarelor și puterea bărbaților.

Cele două femei îmbrăcate în robe roșii pătrunseră în cerc. Chipurile nu le erau acoperite de glugi și erau foarte palide, cu o dungă stacojie pe buze. Ca niște vampiri care se înfruptaseră deja.

Urmând indicațiile precise care i se dăduseră, una dintre ele își lepădă roba și rămase goală, scăldată în lumina a douăsprezece lumânări negre, după care se lăsă moale pe o platformă înălțată din lemn lustruit.

Ea avea să fie ofranda lor de carne vie, fecioara prin care își vor desfășura adularea. Faptul că era prostituată și nici pe departe pură îi deranja pe unii dintre ei. Alții pur și simplu savurau imaginea corpului ei voluptuos și a coapselor deschise generos.

Marele preot, după ce-și pusese măscă cu Țapul lui Mendes, își începu incantația în latină vulgară. Când își termină declamația, își ridică brațele către pentagrama răsturnată de deasupra altarului. Un clopot răsună, pentru a purifica aerul.

Din locul unde se afla, ascunsă de vegetație, o fetiță privea totul, cu ochii măriți de curiozitate. Dinspre groapa unde flăcările trosneau, aruncând scânteii sus în aer, răzbătea un miros de ars. În trunchiurile copacilor din jurul cercului fuseseră sculptate figuri bizare.

Începu să se întrebe unde era tatăl ei. Se ascunsese în mașina lui, chicotind în sinea ei, amuzată de farsa pe care i-o făcea. Când îl urmărise prin pădure, nu se temuse de întuneric. Niciodată nu o înspăimântase. Se ascunsese, așteptând momentul potrivit să iasă la vedere și să sară în brațele lui.

Dar tatăl ei se îmbrăcase cu o robă lungă și neagră, ca și ceilalți, iar acum nu mai știa sigur care dintre ei era tati. Deși trupul gol al femeii o stânjenea și o fascina în același timp, ceea ce făceau adulții nu mai părea un joc. Își simțea inima bătându-i în gât când bărbatul cu mască își reîncepu incantația.

– Îl invocăm pe Ammon, zeul vieții și al fertilității. Îl invocăm pe Pan, zeul poftelor trupești.

După ce rostea fiecare nume, ceilalți repetau. Lista de zeități era lungă. Siluetele participanților se legăneau acum, dinspre ele ridicându-se un murmur gros, iar marele preot sorbi dintr-un pocal de argint. Când termină, așeză pocalul între sâniile femeii-altar.

Luă o sabie și, îndreptând-o către sud, est, nord și vest, invocă numele celor patru prinți ai infernului.

– Satan, stăpânul focului!

Lucifer, aducătorul de lumină!

Belial, cel fără de stăpân!

Leviathan, șarpele din adâncuri!

La adăpostul vegetației, fata se cutremură, cuprinsă de frică.

– Ave, Satan!

– Te invoc, stăpâne, Prințul Tenebrelor, Regele Noptii, deschide larg porțile iadului și pleacă-ți urechea la noi!

Marele preot strigă aceste cuvinte, nu ca o rugăciune, ci ca o poruncă. Cu glasul răsunându-i în liniștea deplină, ridică un pergament. Lumina flăcărilor lacome se insinuă prin el ca sângele.

– Îți cerem ca recoltele să ne fie îmbelșugate, ca vitele să ne fie roditoare. Să ne nimicești dușmanii, să arunci moli-me și suferințe asupra celor care vor să ne facă rău. Noi, dreptcredincioșii tăi, îți cerem bogății și plăceri. Își puse o mână pe sânul femeii-altar. Luăm ce dorim, în numele tău, Stăpâne al Muștelor. În numele tău, rostim: Moarte celor slabi! Avuții celor puternici! Mădularele ni se întăresc, sângele ni se înfierbântă. Fă ca femeile noastre să ardă de dorință. Fă să ne primească cu poftă. Mângâie trunchiul femeii-altar și apoi între picioare, în timp ce prostituata, bine instruită, gemu și începu să se miște sub mâna lui.

Glasul îi deveni mai puternic pe măsură ce-și continuă solicitările. Înfipse vârful sabiei în pergament și îl ținu deasupra flăcării uneia dintre lumânările negre până ce nu mai rămase din el decât duhoarea de fum. Incantațiile cercului format din cei doisprezece se ridicau în spatele lui.

La un semn, două dintre siluetele cu glugă traseră un ied în cerc. În timp ce ochii animalului se roteau încolo și încoace, înfricoșați, bărbatul recitau înflăcărați, aproape țipând acum. Athamasul fu scos din teacă, acel cuțit ceremonial a cărei lamă proaspăt ascuțită licări în lumina lunii în plină ascensiune pe boltă.

Când fetița văzu tăișul însângărând gâtul iedului alb, încercă să țipe, dar de pe buze nu i se desprinsese nici un sunet. Ar fi vrut să o rupă la fugă, dar picioarele parcă îi prinseseră rădăcini. Își acoperi fața cu palmele, plângând și dorindu-și să-l strige pe tatăl ei.

Când, într-un final, se uită din nou, pământul era murdar de sânge. Acesta picura peste marginile unui bol din argint nu prea adânc. Glasurile bărbatilor erau o hărmălaie asurzitoare

care îi asaltau urechile în timp ce îi privea cum aruncau leșul decapitat al iedului în groapa cu flăcări.

Duhoarea cărnii fripte invadă apăsător aerul.

Cu un țipăt ca o jeluire, bărbatul cu mască de țap își lepădă fulgerător mantia. Sub ea, era gol, iar pielea extrem de palidă îi lucea de sudoare, deși noaptea era răcoroasă. Pe piept îi scânteia o amuletă de argint pe care erau gravate simboluri vechi și misterioase.

Se lăsă peste femeia-altar, după care se împinse cu putere între picioarele ei. Cu un urlat prelung, un al doilea bărbat se năpusti asupra celeilalte femei, trăgând-o jos, în timp ce restul își dădură jos robele pentru a dansa, goi, în jurul gropii cu foc.

Îl văzu pe tatăl ei – chiar tatăl ei! – afundându-și mâinile în sângele animalului sacrificat. În timp ce zburda cu alții, sângele îi picura de pe degete...

Clare se trezi, țipând.

Cu răsuflarea tăiată și pielea acoperită de o sudoare rece, stătea ghemuită sub pătură. Cu o mână tremurândă, băjbâi după comutatorul veiozei de pe noptieră. Când văzu că nu era de ajuns, se ridică să apese și pe celelalte până ce camera mică fu inundată de lumină. Mâinile îi erau în continuare nesigure când trase o țigară din pachet și aprinse un chibrit.

Așezată pe marginea patului, fuma în tăcere. De ce se întorsese visul tocmai acum? Psihoterapeutul care o trata i-ar fi spus că era o reacție automată la căsătoria recentă a mamei ei – că, la nivel subconștient, simțise că tatăl ei fusese trădat. Dar astea erau prostii.

Suflă sfidător un norișor de fum. Mama ei fusese văduvă mai mult de doisprezece ani. Orice fiică sănătoasă la cap și iubitoare și-ar dori să fie fericită. Iar Clare era o fiică iubitoare. Doar că nu era atât de sigură că era și sănătoasă la minte.

Își amintea prima oară când avusese acest vis. Avea doar șase ani și se trezise țipând. Exact așa cum pățise

și în seara asta. Dar, atunci, părinții ei veniseră într-un suflet să o îmbrățișeze și să o liniștească. Chiar și frațele ei, Blair, intrase în camera ei, cu ochii măriți de spaimă și plângând zgomotos. Mama ei îl luase în brațe și ieșise cu el, în timp ce tati rămăsese cu ea, vorbindu-i duios cu glasul lui calm și liniștitor, promițându-i încontinuu că nu fusese decât un vis, un coșmar pe care în curând avea să-l uite.

Și așa se întâmplase, perioade lungi. Apoi o lua prin surprindere, ca un asasin cu un zâmbet larg pe față, când era tensionată, epuizată sau vulnerabilă.

Stinse țigara și își apăsă ochii cu degetele. Ei bine, acum clar era tensionată. Expoziția ei individuală urma să aibă loc în mai puțin de o săptămână și, deși alesese personal fiecare sculptură care avea să fie expusă, îndoilele tot o hărțuiau.

Poate că asta era deoarece criticii se exprimaseră atât de entuziașt în urmă cu doi ani, la expoziția ei de debut. Acum, că se bucura de succes, avea mult mai multe lucruri de pierdut. Și știa că lucrările care aveau să apară în această expoziție erau cele mai bune opere ale ei. Dacă aveau să fie considerate mediocre, atunci și ea, ca artist, era mediocră.

Era ceva mai îngrozitor decât să fie etichetată astfel?

Pentru că prefera să aibă un motiv tangibil pentru care să-și facă griji, se ridică și trase draperiile. Soarele tocmai se înălța peste orizont, conferindu-le străzilor și trotuarelor din centrul Manhattanului o nuanță aproape rozalie. Deschizând fereastra, tremură ușor când simți răcoarea dimineții de primăvară.

Era aproape liniște. De la vreo câteva străzi distanță, răzbătea zgomotul făcut de o gunoieră care își termina ruta. În apropiere de intersecția dintre Canal și Greene, văzu o femeie fără adăpost care împingea un cărucior în care adunase toate avuțiile ei de pe lumea asta. Rotițele scârțâiau, un sunet care se reverbera gol.

În brutăria aflată vizavi, trei etaje mai jos, se vedea lumină. Clare auzi câteva acorduri slabe din *Rigoletto* și simți mirosul bun, de drojdie, al pâinii aflate în cup-tor. Un taxi trecu zgomotos pe lângă clădire, bătându-i ceva la motor. Apoi tăcerea se instalează din nou. Era ca și cum ar fi fost singură în oraș.

Asta-și dorea? se întrebă. Să fie singură, să găsească un loc unde să se afunde în solitudine? Erau momente în care se simțea teribil de ruptă de tot, dar și incapabilă să-și creeze un loc doar al ei.

Nu fusese acesta motivul pentru care căsnicia ei fusese un eșec? Îl iubise pe Rob, dar nu se simțise niciodată cu adevărată conectată cu el. Când totul se terminase, avusese regrete, dar nu remușcări.

Sau poate că doctorul Janowski avea dreptate și își refuła remușcărilor, toate, ca și toată durerea, până la ultima picătură, pe care o simțise de când murise tatăl ei. Și că toate aceste trăiri erau exprimate prin operele ei de artă.

Și ce era greșit în asta? Dădu să-și îndese mâinile în buzunarele halatului, dar își dădu seama că nu îl avea pe ea. Orice femeie ar fi trebuit să fie nebună să stea în fața ferestrei deschise, în SoHo, îmbrăcată doar într-un tricou subțire cu Motanul Bill¹. Ei, dă-o-ncolo de treabă, își spuse și se aplecă și mai mult peste cadrul ferestrei. Poate că era nebună.

Se îndreptă, cu părul ei roșu intens ciufulit de la somnul agitat, cu chipul palid și obosit, privind cum se intensifica lumina și ascultând cum se iveau diversele zgomote, pe măsură ce se trezea orașul.

Apoi se întoarse către interior, gata de muncă.

Trecuse de ora 14.00 când Clare auzi soneria interfo-nului. Era ca zumzetul enervant al unei albine suprapus

¹ Motanul Bill - personaj din caricaturile și din cărțile pentru copii ale lui Berkeley Breathed, devenit celebru în anii '80 (n.tr.)

peste șuieratul gros al arzătorului din mâna ei și bubu-ritul muzicii lui Mozart de la casetofon. Luă în calcul posibilitatea de a-l ignora, dar sculptura la care lucra nu evolua foarte bine, iar această întrerupere era un pretext bun de a se opri. Opri arzătorul. Traversând atelierul, își dădu jos mănușile. Purtând în continuare ochelarii de protecție, căpișonul și șorțul, apăsă pe butonul de comunicare audio.

- Da?

- Clare? Angie sunt.

- Urcă!

Clare tastă codul de securitate și deblocă ascensorul. După ce-și dădu jos căpișonul și ochelarii, se întoarse către lucrarea pe jumătate modelată și făcu vreo câțiva pași în jurul ei.

Se afla pe bancul ei de sudură, aflat în partea din spate a mansardei, și era înconjurată de unelte - clești, ciocane, dălți și câteva capete de rezervă pentru arzător. Rezervoarele de acetilenă și de oxigen erau în căruciorul lor solid, din oțel. Sub toate acestea se afla o tablă pătra-tă, de aproape 7 metri pătrați, care să protejeze podeaua de scânteii și de picături incandescente.

Mare parte din spațiul mansardei era ocupată de lu-crările lui Clare - blocuri de granit, lespezi de lemn de cireș și de frasin, bucăți și tuburi de oțel. Unelte pentru cioplit, depărtat, sudat. Lui Clare îi plăcuse mereu la nebulie să trăiască înconjurată de munca ei.

Acum se apropie de lucrarea de care se ocupa acum, cu pleoapele îngustate și buzele strânse. I se opunea, își spuse, și nu se deranjă să se întoarcă în momentul în care ușile ascensorului se deschiseră.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama!

Angie LeBeau își dădu pe spate coama de cărlionți negri și bătu cu pantoful italianesc de un roșu-sângerieu în podeaua de lemn masiv.

- Te tot sun de o oră!

- Am oprit soneria. Apelurile sunt preluate de robot. Ție ce-ți inspiră lucrarea asta, Angie?

Răsuflând prelung, Angie cercetă sculptura de pe banc.

- Haos.

- Da. Dând aprobator din cap, Clare se aplecă și mai tare. Da, ai dreptate. Am abordat-o greșit.

- Să nu-ndrăznești să iei în mână arzătorul ăla! Săturându-se să tot strige, traversă încăperea cu pași apăsați și zgomotoși și opri casetofonul. Fir-ar să fie, Clare, stabilisem să luăm prânzul la 12.30 la Ceainăria Rusească.

Clare își îndreptă spatele și se concentrează pentru prima oară asupra prietenei ei. Angie era, ca de obicei, imaginea eleganței. Tenul ca de caramel și trăsăturile ei exotice erau puse în valoare perfect de costumul Adolfo bleumarin și de șiragul de perle supradimensionate.

Poșeta și pantofii erau dintr-o piele de exact aceeași nuanță de roșu-săngeriu. Lui Angie îi plăcea ca totul să se sorteze, ca toate să fie la locul lor. În garderoba ei, pantofii erau stivuiți într-o ordine exemplară, în cutii de plastic transparent. Bluzele erau ordonate după culoare și tip de material. Poșetele - o colecție de dimensiuni legendare - erau depozitate în locașuri individuale pe niște rafturi făcute la comandă.

Cât despre ea, Clare se considera norocoasă dacă își găsea ambii pantofi dintr-o pereche în haosul întunecat al garderobei ei. Colecția ei de poșete era reprezentată de o poșetă de seară bună, neagră și o geantă de umăr uriașă, din pânză. Nu o dată, Clare se întrebase cum de ea și Angie deveniseră - și rămăseseră - prietene.

Chiar acum, această prietenie părea să fie în pericol, remarcă ea. Ochii negri ai lui Angie erau plini de scânteie, iar unghiile ei lungi și roșii băteau darabana pe poșetă, la unison cu piciorul.

- Stai fix așa!

Clare porni în salturi până în cealaltă parte a camerei, pentru a căuta prin dezordinea de pe canapea blocul de schițe. Aruncă cât-colo un hanorac, o bluză de mătase, niște plicuri nedeschise, o pungă de Fritos goală, câteva romane în ediție broșată și un pistol cu apă făcut din plastic.

- Fir-ar să fie, Clare...

- Nu, nu te clinti! Cu blocul de schițe în mână, împinse o pernă mai încolo și găsi un creion de desen. Ești frumoasă când te enervezi.

Clare schiță un zâmbet larg.

- Ticăloasă ce ești, rosti Angie, străduindu-se să nu izbucnească în râs.

- Așa, așa! Creionul lui Clare zbură pe hârtie. Doamne, ce pomeți! Cine și-ar fi închipuit că, amestecând sânge cherokee, african și francez, obții o asemenea osatură? Mârâie un pic la mine, bine?

- Lasă afurisenia aia jos! N-o să-ți meargă să mă flatezi într-atât încât să te iert. Am stat la masă o oră, dând pe gât Perrier, mai-mai că-mi venea să mănânc fața de masă.

- Îmi pare rău. Am uitat.

- Ce noutate!

Clare puse schița deoparte, știind că Angie avea să se uite la ea de cum urma să se întoarcă cu spatele.

- Vrei ceva de mâncare?

- Am mâncat un hotdog în taxi.

- Atunci o să mănânc eu ceva, iar tu poți să-mi spui despre ce trebuia să discutăm.

- Despre expoziție, netoato!

Angie aruncă o privire rapidă la schiță și își înăbuși un zâmbet. Clare o desenase cu flăcări ieșindu-i din urechi. Refuzând să se arate amuzată, se uită în jur, căutând un loc liber unde să se așeze și, într-un final, se instalează pe brațul canapelei. Dumnezeu știa ce mișuna pe sub pernele acesteia.

- Ai de gând să angajezi vreodată pe cineva să-ți faci ordine pe-aici?

- Nu, îmi place așa.

Clare intră în bucătărie, care era doar cu puțin mai încăpătoare decât un simplu alcov într-un colț al atelierului.

- Mă ajută să fiu creativă.

- Poți să le servești altora aburelele astea cu temperamentul de artistă, Clare. Întâmplător, eu știu că ești doar leneșă și neglijentă.

- Când ai dreptate, ai dreptate. Se întoarse în atelier cu o cutie de înghețată de ciocolată belgiană și o lingură. Vrei și tu?

- Nu.

Pe Angie o enerva mereu că prietena ei putea să mănânce tot felul de prostii în cantități mari, ori de câte ori avea chef - respectiv des - și asta nu îi afecta deloc silueta mlădioasă.

Având aproape 1,78 m înălțime, Clare nu mai avea corpul fără forme din copilărie, dar era în continuare suficient de zveltă încât nu se urca pe cântar în fiecare dimineață, cum făcea Angie. Aceasta o privi cum, purtând în continuare șortul de piele peste combinezonul de denim, se îndopa cu sute și sute de calorii. Cel mai probabil, își dădu seama meditativ Angie, nu purta absolut nimic pe sub combinezonul acela.

Clare nu avea nici strop de machiaj. Tenul îi era presărat cu piștii deschiși la culoare, aproape aurii. Ochii, un pic mai închiși decât culoarea ambrei aurii, erau uriași în raport cu chipul triunghiular și gura catifelată, generoasă și nasul mic și discret. În ciuda faptului că avea o masă dezordonată de păr ca focul, care era doar într-atât de lung încât să formeze o codiță țepoasă când era strâns cu un elastic, și al înălțimii deosebite, Clare avea un aer de fragilitate care o făcea pe Angie, care avea

30 de ani și era doar cu doi ani mai mare decât ea, să aibă o atitudine maternă față de ea.

- Fată, când o să înveți și tu să stai la masă ca să mănânci?

Clare zâmbi larg și își umplu din nou lingura cu înghețată.

- Ai început să-ți faci griji pentru mine, așa că presupun că m-ai iertat. Se cocoță pe un taburet înalt și își trase piciorul încălțat cu cizmă sub bara transversală a acestuia. Chiar îmi pare rău pentru prânz.

- Mereu îți pare rău. Ce-ai zice să-ți notezi lucrurile astea?

- Dar chiar îmi notez, pe bilețele, dar apoi uit unde le-am pus.

Cu lingura din care picura înghețată, Clare arătă spațiul uriaș și dezordonat. Canapeaua pe care stătea Angie erau una dintre cele câteva piese de mobilier, deși era și o masă abia vizibilă sub o grămadă de ziare, reviste și sticle de suc goale. Un alt taburet se afla într-un colț, susținând un bust de marmură neagră. Pereții erau plini de tablouri și sculpturi - unele terminate, altele abandonate - care erau puse în diverse poziții, în funcție de spațiul disponibil.

Niște trepte fragile de fier forjat duceau la o debara pe care Clare o transformase în dormitor. Dar restul spațiului enorm în care-și dusese zilele de cinci ani fusese cotropit de operele ei de artă.

În primii 18 ani de viață, Clare făcuse eforturi desperare să se încadreze în standardele mamei ei în ceea ce privea ordinea și curățenia. Nu avusese nevoie de nici trei săptămâni pe cont propriu pentru a accepta că haosul era mediul ei natural. Îi zâmbi slab lui Angie.

- Cum să găsesc ceva în amalgamul ăsta?

- Uneori mă întreb cum de-ți aduci aminte să te ridici din pat dimineața.

- Ei, îți faci griji pentru expoziție, atâta tot.